

GEODETSKI TEMATSKI VEČERI

Božena Lipej

Ideja se je razvila v Ljubljanskem geodetskem društvu. Na letošnjem občnem zboru društva smo bili deležni kritike, ker se v društvu premalo ukvarjamo s strokovnim delom in strokovnim izpopolnjevanjem. Iniciativni skupini, v katero smo bili predlagani Ana Kokalj, dr. Anton Prosen, Ciril Sluga, mag. Pavel Zupančič in dr. Božena Lipej, je bila zaupana naloga, da nekaj spremeni. Glede na aktualno problematiko smo predlagali organizacijo Geodetskih tematskih večerov.

Cilji teh večerov so obravnavati zanimivih tematik z izmenjavo mnenj, izkušenj in pogledov za geode in iz različnih delovnih sredin ter za zainteresirane kolege iz cele Slovenije. Večeri naj bi se odvijali brez prevelikih formalnosti in brez zaključkov ali obvezujočih smernic za delo. Namen je zgolj druženje, srečanje, medsebojno obveščanje in informiranje.

Poskusili smo prvič in 17. aprila 2003, glede na aktualnost geodetskega izvedeništva, organizirali prvi Geodetski tematski večer. Z novimi nalogami Društva sodnih izvedencev in cenilcev geodetske stroke Slovenije, s predvidenimi aktivnostmi ter z aktualno problematiko geodetskega izvedeniškega dela so udeležence seznanili mag. Damjan Kvas (predsednik društva), Roman Novšak in mag. Pavel Zupančič. Razprava (udeležencev je bilo več kot 40) je bila kritična, samokritična kot tudi pozitivno usmerjena.

5. junija 2003 smo organizirali drugo tovrstno druženje. Obravnavali smo Program dela državne geodetske službe 2004 in 2005, kjer je izhodišča predstavil direktor Geodetske uprave Republike Slovenije, Aleš Seliškar. Razprava (tokrat je bilo prek 20 udeležencev) je bila raznovrstna, pestra in zanimiva z nekaj pobudami za delo v prihodnje.

Po dveh večerih ocenjujemo, da smo izbrali pravo pot. Zasebni sektor, fakulteta, državna uprava, raziskovalci, upokojenci in drugi smo morda našli nov način, kako lahko za skupno prihodnost dorečemo nekaj več. Dialog se krepi. Najbolj razveseljuje to, da je odprt, kritičen, vzpodbuden, včasih inovativen, drugič tudi nostalgichen. Tak, kot je naš vsakdanjik, in tak, kot si ga želimo tudi v bodoče. Vabljeni tudi vi k sodelovanju. Vaše predloge bomo jeseni z veseljem upoštevali.

Slika: Voditeljica dr. Božena Lipej in direktor Geodetske uprave Republike Slovenije (Foto: Miha Muck)

dr. Božena Lipej

Ljubljansko geodetsko društvo

POHORJE 2002

16. PLANINSKI POHOD LGD

Nace Perne

Ogled Ljubljane, ki sem ga napovedal lani, smo prestavili za nedoločen čas in za cilj letošnjega pohoda izbrali Pohorje, da po treh letih tujih potepanj spoznamo spet nekaj domačih lepôt.

1. DAN, SOBOTA, 18. MAJA

Vlak ICS (»pendolino«) odpelje do sekunde točno, sedimo kot v letalu in čakamo, kdaj bomo začutili nagibe na krivinah in opevano hitrost, ter šele po Pragerskem opazimo, da smo malo hitrejši od predvojnih hlaŕonov. V sončnem Mariboru se z mestnim avtobusom odpeljemo do spodnje postaje slavne vzpenjače in se – eni peš drugi pa z gondolo – povzpnejo do Bellevueja. Časa imamo dovolj in veselo pijemo »Laško je zakon« ter z razgledišča opazujemo Maribor pod nami. Že v Ljubljani sem spoznal, da bo to izlet za dušo. Vsi so veseli, nasmejani, vedri, sproščeni, skrbi in težave smo pustili doma. Do Ruške koče na Arehu sta slabi dve uri, vmes se ustavimo v Mariborski koči kjer nam postrežejo z gobovo juho in žganci. Ko v majhnih skupinah hodimo proti Ruški koči, premišlujem, kje neki so naši predniki našli Habakuka, Bolfenka in Areha, da so jim postavili svetišča v senci pohorskih gozdov. Vremenska napoved ni obetavna in prve kaplje nas dosežejo že pred Ruško kočo. Večerjamo ob spremljavi »frajtonerice«, ki jo razteguje oskrbnikov 8-letni pob. Ponoči grmi in lije kot iz škaŕa.

2. DAN, NEDELJA, 19. MAJA

Pohorje je prazno, kot bi ga izpraznili za obisk pomembnega državnika. Skoraj sami stopamo v objemu temnozelenih smrek in komaj olistanih bukev. Menda je na tem prostoru še 26 drugih drevesnih vrst, a jih opazim le nekaj. Do Ribniške koče je 8 ur čiste hoje in pohodniki to vemo. Nekajkrat odpremo deŕnike in ogrnemo pelerine, vendar nas to ne moti niti ne ovira. Narava je lepa ob vsakem času in vsakem vremenu. Nič nas ne more odvrniti, da se po mastni in strmi poti ne bi spustili do Velikega Šumika. Na Klopnem vrhu presenetimo oskrbnika, ki se v takšnem vremenu ni nadejal 34-ih pohodnikov; hrane mu zmanjka, s tekočino je pa bolje založen. V Koči na Pesku se nam pridruŕi Bogo, ki se je na pot en dan za nami podal z gorskim kolesom. Pri Mašinŕagi zapustimo makadam, ki smo ga tlačili dobri 2 uri, se vzpnemo na Lovrenška jezera pa spustimo na Ribniško sedlo in se spet dvignemo na Jezerski vrh ter z nočjo vstopimo v Ribniško kočo. Po večerji zaspimo kot ubiti, tudi »dreta« od prejšnje noči se je strgala.

3. DAN, PONEDELJEK, 20. MAJA

V meglenem jutru se odpravimo proti Grmovškovega domu na Velikem sedlu in se po kratkem počitku povzpnejo na Veliko Kopo, 1.542 m (najvišji vrh Pohorja), kjer »preverimo« stabilizacijo

trigonometrične točke I. reda in se spustimo proti Partizanskemu domu. Do avtobusa, ki čaka pri spodnji postaji najdaljše slovenske vlečnice, je še dobre pol ure hoje. Kakih 10 pohodnikov je ob dogovorjeni uri pri avtobusu, glavnine pa od nikoder. Mine ura, še vedno nič. Šofer avtobusa trobi, pritiskamo na mobilce, zveze ni. Po dolgem času se premočeni prikažejo iz gozda; ja, tudi geodetom se zgodi čredni nagon.

Predvideni postanek v Vuzenici odpade, ker nas v Gortini čaka flos s posadko, godci in flosarskimi frajlami. »Pohod glavnine v neznano« je hitro pozabljen, ko dobimo vsak svojo leseno žlico pa flosarski golaž in pivo iz trobeljske pivovarne. Flos leno drsi po zajezeni Dravi, godci godejo, pari se vrtijo po plesišču, kdor hoče, vihti lemez. Doživimo flosarski krst pa vodni taksi za hitro posredovanje in na koncu vrnitev v pristan.

Med vožnjo proti domu premišlujem o flosarjih, ki jih je opisal Anton Ingolič v romanu Na splavih. Bilo je precej drugače kot doživetje na turističnem flosu.

»Stari splavar je hotel čimprej odmotati vrv, toda roke so se mu tresle, vrv je bila težka kakor iz železa. Slednjič je le odvezal vrv in jo vrgel proti splavu. A vrgel jo je tako nerodno, da se mu je ovila okoli nog in bi ga skoraj podrla na tla. V tem se je splav za toliko odmaknil, da ni mogel skočiti nanj, čeprav je še vedno drsel ob obrežju. Kajžnik je stekel za njim ...«

»Mar nisem tudi sam Kajžnik?« sem se vprašal naslednji dan.

Slika 1: Velika Kopa, 1.542 m (najvišji vrh Pohorja), kjer smo »preverili« stabilizacijo trigonometrične točke I. reda. (Foto: LGD)

Slika2: Še skupinska slika ... (Foto: LGD)

Nace Perne

Ljubljansko geodetsko društvo

PRIJATELJSKO-ŠPORTNO SREČANJE

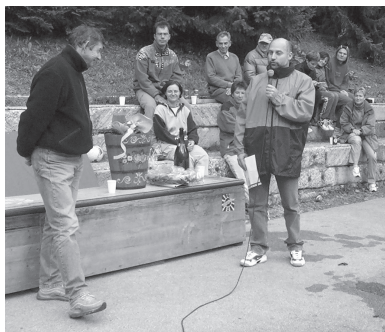
PODLJUBELJ 2002

Nace Perne

Celjsko in Ljubljansko geodetsko društvo se že šest let družita na prijateljskih športnih srečanjih, katerih glavni namen sta sprostitev in rekreacija. Letos smo bili gostitelji Ljubljancani, ki smo 18. septembra pripravili srečanje v Podljubelju na adrenalinskem parku Gostišča Koren. No, vse od ideje do izvedbe je pripravila Jana, ob pomoči Helene, Milice in Miha ter ostalih, in nastalo je nepozabno doživetje, ki je spominjalo na filme o Tarzanu.

Začelo se je v hladnem dopoldnevu, ko se zgoraj še niso odločili, kakšno vreme naj pripravijo. Nad Zelenico so se vlekle zlovesče megle, ki niso napovedovale nič lepega. Ko je pripeljal poln avtobus Celjanov, je posijalo sonce; sledil je sprejem z dobrodošlico in poznim zajtrkom in po vsem še nekakšno žrebanje štirih moštev (bolje rečeno »ženstev«), ki so jih sestavljali udeleženci. Vsako od ekip je prevzel po en animator Centra Podljubelj in jih med čakanjem na adrenalinske mučilne naprave zaposlil z rekreativno-družabnim programom.. Bilo je kot v vadbenem centru tujske legije, saj so nas čakala pokonci postavljena smrekova debela, segajoča do 8 metrov v višino, preprejena z vrvmi in opremljena s kovinskimi klini in vponkami. Vsak udeleženec je bil opremljen s plezalnim pasom in alpinistično čelado. Ekipa je svojega člana, pripetega na vrvi, potegnili pod krošnje dreves, kjer je odpel vponko in zanihal kot na veliki gugalnici. Obrazi so dobivali strašljive poteze, ki so jih spremljali čudni glasovi. Še hujša preizkušnja je bil »steber smrti«, ki je imel proti vrhu vedno manjše oprimke. Kdor se je povzpel do vrha, je moral skočiti v prazno in obvisel si na varovalni vrvi, ki jo je zadrževala ekipa. Ko smo se vsi napolnili z adrenalinom, je Nikola »razparceliral« odojka, ki smo ga brez težav pospravili v prestrašena telesa.

Sledila je košarka trojk za moške in odbojka za ženske ekipe. Zmagali smo vsi. Večerni hlad nas je pregnal v toplo zavetje gostišča, kjer smo kramljali še dolgo v noč in se razšli z: »Na svidenje prihodnje leto!«

Slika 1 : Velika gugalnica za odrasle. (Foto: LGD)

Slika 2 : Izmenjava priložnostnih daril med predsednikoma LGD in CGD. (Foto: LGD)

Nace Perne, Ljubljansko geodetsko društvo

XXVIII. SMUČARSKI DAN GEODETOV

RAVNE NA KOROŠKEM,
SOBOTA, 1. FEBRUARJA 2003, SMUČIŠČE »POSEKA«

Emil Ratek

VELESALOM – REZULTATI

priimek in ime	leto roj.		zaposlen	rezultat	mesto
----------------	-----------	--	----------	----------	-------

Skupina 1.1 (deklice do 10 let)

Mihelič Klara	1993	DČ	-	49. 82	1.
Tekavec Ines	1993	DČ	-	56. 90	2.
Tekavec Deja	1995	DČ	-	1, 10.43	3.

Skupina 1.2 (deklice 10–15 let)

Hmeljak Neja	1991	DČ	-	1, 00. 82	1.
Kuhelnik Ana	1990	DČ	-	1, 02. 90	2.

Skupina 1a.2 (dečki 10–15 let)

Stopar Gašper	1990	DČ	-	45. 68	1.
Kavaš Dejan	1989	DČ	-	46. 69	2.
Ceklin Miha	1991	DČ	-	52. 22	3.
Nečimer Alen	1988	DČ	-	54. 19	4.

2 (srednješolke) – ni bilo udeleženk

Skupina 2.a (srednješolci)

Nečimer Dino	1985	DČ	-	49. 22	1.
--------------	------	----	---	--------	----

Skupina 3 (študentke)

Bevc Saša	1979	GŠ	-	50. 00	1.
Zupan Maja	1984	DČ	-	56. 67	2.

Skupina 3a (študenti)

Mlekuž Aleks	1982	GŠ	-	47. 80	1.
Kramar Darko	1978	DČ	-	48. 39	2.
Bevc Peter	1983	DČ	-	50. 73	3.
Haberman Aleš	1978	GŠ	-	51. 97	4.
Golež Boštjan	1977	GŠ	-	54. 94	5.

Skupina 8 (ženske nad 60 let) - ni bilo udeleženk

Skupina 7 (ženske 50-60 let)

Skupina 6 (ženske 40-50 let)

Krajnc Fani	1955	G	IOGU Ljubljana	1, 04. 17	1.
--------------------	-------------	----------	-----------------------	------------------	-----------

Skupina 5 (ženske 30-40 let)

Sušteršič Ljiljana	1945	G	EXPLO d.o.o. Ljubljana Tolmin	59. 93	1.
Hmeljak Mateja	1970	G	Društvo geodetov Gorenjske	50. 66	2.
Ilec Eva	1965	DČ		55. 47	3.
Zajc-Tekavec Barbara	1972	DČ	EXPLO d.o.o. Ljubljana	57. 90	4.
Stopar Renata	1968	G	Društvo geodetov Gorenjske	59. 38	5.
Telban Vilma	1966	G	Društvo geodetov Gorenjske	1, 15. 62	6.

Skupina 4 (ženske 25-30 let)

Sekavčnik Mojca	1979	G	GEOMERITVE d.o.o. Slovenj Gradec	50. 44	1.
Srebrnjak Petra	1975	G	Društvo geodetov Gorenjske	51. 51	2.
Jeklin Ana	1978	-	PORTAL d.o.o. Tolmin	52. 50	3.
Živic Sonja	1975	G	IOGU Velenje	59. 08	4.

Skupina 8a (moški nad 60 let)

Sušteršič Miloš	1941	G	EXPLO d.o.o. Ljubljana	51. 60	1.
Klančič Ervin	1942	G	ENS d.o.o. Ljubljana	1, 01. 28	2.

Skupina 7a (moški 50–60 let)

Cink Tomaž	1953	G	IOGU Žalec	52. 15	1.
Bevc Tone	1951	G	Geodetski zavod Celje d.o.o.	58. 79	2.
Medved Matija	1948	G	Geodetska uprava RS	1, 00. 06	3.
Šinkovec Andraž	1953	G	IOGU Ljubljana	1, 00. 54	4.

Skupina 4a (moški 25–30 let)

Kranjc Borut	1977	G	PORTAL d.o.o. Tolmin	45. 74	1.
Merkač Andrej	1976	G	GEOMERITVE d.o.o. Slovenj Gradec	50. 11	2.
Daca Ferid	1975	G	GEOGRAD d.o.o. Ljubljana	50. 58	3.
Kamnik Rok	1975	G	OGU Slovenj Gradec	53. 07	4.
Hojan Peter	1975	G	OGU Velenje	59. 80	5.

Skupina 6a (moški 40–50 let)

Mihelič Brane	1960	G	GEODETSKI IŠTITUT SLOVENIJE, Ljubljana	44. 88	1.
Klančičar Borut	1962	G	ENS d.o.o. Ljubljana	47. 31	2.
Cvenkelj Jože	1958	G	Društvo geodetov Gorenjske	47. 54	3.
Štern Iztok	1957	G	Društvo geodetov Gorenjske	48. 80	4.
Bošnik Stojan	1962	G	GEOMERITVE d.o.o. Slovenj Gradec	51. 06	5.
Telban Zvone	1960	DČ	Društvo geodetov Gorenjske	52. 65	6.
Mlekuž Danilo	1959	G	PORTAL d.o.o. Tolmin	53. 78	7.
Zupan Branko	1961	G	Geodetski zavod Celje d.o.o.	54. 76	8.
Ceklin Samo	1956	G	OGU Slovenj Gradec	55. 35	9.
Požar Beno	1958	G	GEOGRAD d.o.o. Ljubljana	55. 59	10.
Kuhelnik Zvonko	1960	G	Mestna občina Slovenj Gradec	56. 23	11.
Nečimer Dejan	1957	G	Geodetski zavod Celje d.o.o.	56. 86	12.

RAZSTAVA FOTOGRAFIJ ZNAMENJ OB SLOVENSKI PLANINSKI POTI

Ciril Velkovrh

Vedno sem rad hodil na izlete, posebej v hribe. Zato ni prav nič nenavadnega, če sem želel študirati geodezijo. Zares! Pa se je obrnilo drugače.

Pred maturo je razredničarka vprašala mojo mamo, kaj nameravam študirati. Ko ji je mama zaupala moje načrte, je dejala: »Naj gre raje študirat matematiko, saj za študij matematike potrebuje le svinčnik in papir, za študij geodezije pa vsaj še gojzarje. Ker pa že itak težko sama preživljate štiri otroke, še gojzarjev ne bi mogli kupiti.« Tako sem pristal na matematiki, kjer pa tudi ni bilo vedno lahko.

Želja po večjem številu izletov v gore se mi je izpolnila šele po upokojitvi. Na predlog prijateljev sem ob Slovenski planinski poti poiskal in fotografiral poleg številnih lepih pogledov na naš gorski svet tudi prav vsa (350) verska znamenja, ki so vredni del naše kulturne dediščine, marsikdaj pa so tudi prepotrebni kažipoti in markacije za planince. To sem v začetku počel predvsem sebi v veselje. Obrnilo pa se je drugače.

Ker imamo Slovenci radi svoje gore, sem imel čast postaviti že prek 170 razstav v domovini in tujini, ob pomoči prijateljev pa sem izdal tudi 250 razglednic in 4 stenske koledarje. Petdesetkrat sem ob pripovedovanju spominov pokazal tudi diapozitive. Tako sem že leta 1997 v Planinskem domu na Krimu, 1107 m visoko nad Ljubljanskim barjem – ob dnevu ljubljanskih geodetov – pokazal diapozitive s fotografijami tistih znamenj, ki jih na zemljevidih nisem našel. Ko so prižgali luči, je najstarejši udeleženec dejal: »Kaj takega se profesionalno ne da narediti.«

Diapozitive sem pokazal v želji, da bi pri ponatisih vsaj na planinske zemljevide vnesli nove podatke, ki sem jih našel ob poti. Pa se je spet obrnilo drugače. V strokovnem predavanju me je takratni slavnostni govornik na razstavi g. prof. dr. Branko Rojc zavrnil. S predavanjem je prikazal, da je za vnos vseh manjkajočih podatkov treba toliko dela in denarja, kot če bi vse karte izdelali nanovo. Tega denarja pa v Sloveniji ni in ga še dolgo ne bo. Moj komentar: Imela ga je le cesarica Marija Terezija.

Navsezadnje pa se je le obrnilo meni v dobro. Gospod profesor me je potem, ko je obiskal več mojih drugih razstav, povabil, naj najlepše fotografije razstavim tudi v vhodni avli Fakultete za gradbeništvo in geodezijo. Pri odpiranju razstave, ki so jo pripravili študenti te fakultete, je bilo zares lepo. Kolega **prof. dr. Vito Lampret** je obujal spomine na najina srečanja; kot največje presenečenje dneva je pel **Akademski pevski zbor Študentske organizacije Univerze v Ljubljani**, in to zame, ki niti na glavniki ne znam zaigrati nobene melodije, razstavo pa je s presenetljivo lepim nagovorom odprl **dekan fakultete prof. dr. Bojan Majes**.

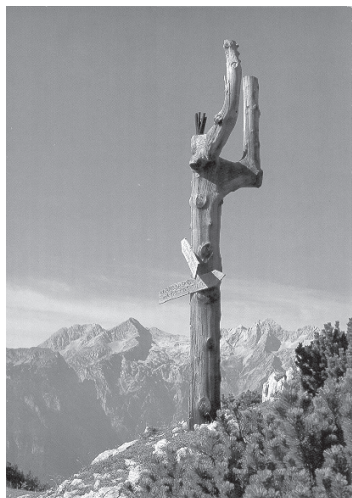
Prof. dr. Branko Rojc pa je prebral naslednje besede:

Zakaj se človek odloči, da se bo podal po deželi s fotoaparatom v roki in ovekovečil svoja videnja? Prepričan sem, da bi nam tudi Ciril Velkovrh težko odgovoril na vprašanje, kaj ga je spodbudilo k temu.

Pa prisluhnimo Valvasorju, ki je dejal takole: »Najbolj pa me je gnalo, da bi ustregel upravičeni želji Matevža Meriana, ki je v svoji Topografiji avstrijskih dežel vzklil: 'Slavna vojvodina Kranjska potrebuje moža, a ta pomoči in podpore, da bi sestavil kroniko ali vsaj opis ter s to plemenito deželo, ki ne leži v majhnem kotu, kakor si predstavljajo nekateri tujci, bolje seznanil inozemce in tudi tuzemce, zakaj celo mnogi Kranjci vedo malo povedati popotniku o svoji deželi!'«

Od davnih časov so bolj tujci kot pa domačini slavili nenavadno lepoto Slovenije. Najlejša dežela na svetu ima na tem majhnem koščku Evrope toliko raznolikosti in znamenitosti, toliko naravnih čudes in kulturnih lepot ter običajev, kot nobena druga. Pa vendar pozna njene najlepše in skrite koticke le malo Slovencev; večina spoznava deželo le iz avtomobilske perspektive in z glavnih cest.

In nam vsem, morda pa najbolj tistim, ki bolj poznajo tujino kot domače kraje, je namenil avtor delček teh lepot, ki jih je videl na svojih popotovanjih. Njegove fotografije niso le golo dokumentiranje zelo pomembnega dela slovenske kulturne dediščine: cerkvic, kapelic, samotnih znamenj, razpel in križev, stvaritev, v katerih se prepleta ustvarjalnost preprostih kmečkih ljudi pa tudi velikih umetnikov. Te fotografije so mnogo več: pričevanje o občutenju globokega stika z naravo, veličastja gora; doživetja, ko človeku visoko v skalnih samotah vztrepeta duša v spoznanju, kako majhen delec vesolja je. In prav tam, kjer je človek najbližje nebu, kjer ga obdaja samota in se sliši samo bučanje mogočnih orgel vetra, je tudi najbližje Bogu in sebi samemu.

Avtor nam je s svojimi slikami morda nezavedno in nehote omogočil tudi pogled skozi objektiv v obratni smeri: slike kažejo tenkočutnega opazovalca narave in stvaritev, ki jih je človek z občutkom postavil v njeno okrilje, kažejo nam človeka, ki naravo ljubi z vsem svojim bistvom; izdajajo pa tudi človeka, ki ima poleg gora zelo rad tudi ljudi, tako rad, da se je s svojo razstavo podal k rojakom kar na štiri celine.

Delo Cirila Velkovrha je poslanstvo, s to razstavo nam preprosto sporoča: »Kdor hoče videti, mora gledati s srcem; pravo bistvo je očem skrito!«

Hvala Vam, gospod prof. dr. Branko Rojc.

Slika: Znamenje s planinskimi smerokazi na Gradišču (1666 m), najvišjem vrhu Velike planine (Foto: Ciril Velkovrh).

Ciril Velkovrh

Ziherlova c. 10, SI-1000 Ljubljana, Slovenija